

ACOMPANYATS
PER LA PARAULA

XVI

creixem
DOCUMENT D'ACCIÓ CATÒLICA OBRERA

QUE LA PARAULA
DE CRIST HABITI EN
VOSALTRES AMB TOTA
LA SEVA RIQUESA
(COL 3,16)

El punt d'inflexió

És difícil assenyalar un punt “zero”, un punt de partida, però identifico bé un punt d'inflexió, un nou dinamisme que es va posar en marxa en la meua joventut quan acabava la carrera i em plantejava què fer de la meua vida.

Primer va ser passar de les idees sobre Jesús, de “l'opció per Jesús”, de fer-ne referència puntual en el jutjar de la Revisió de Vida, a buscar una formació sobre Jesús i l'Evangeli, a seguir amb seriositat l'evangeli dels diumenges, i després els de cada dia, amb el desig de “seguir Jesucrist i viure l'Evangeli”.

Així, a poc a poc, amb la quotidianitat —*el roce hace el cariño*— i amb l'ajut d'alguns consiliaris, vaig anar descobrint que no es tractava d'una opció abstracta per Jesús, pels seus valors, ni d'un moralisme, sinó d'entrar en una relació personal amb Jesús, que és viu i que podia estimar-lo com estimo els qui estimo.

La revolució copernicana

Vaig començar a entendre que llegir, “estudiar” l'evangeli, pregar-lo era una trobada quotidiana amb Jesucrist, anar-lo coneixent més a fons, estimar-lo i seguir-lo de més a prop, com van fer els seus deixebles que

van quedar captivats, es van sentir estimats i el van estimar... Confiava que això transformaria la meua vida com passà amb els deixebles.

Es va anar produint una revolució copernicana. No és només passar del món de les idees, o d'una fe abstracta o moralista, a una experiència realment cristiana, de trobada personal amb Jesucrist; sinó que, més encara, aquest pas em descentrava de mi mateixa. No es tractava, doncs, de ser una *supermilitant*, ni una *superapòstol*, no, no; sinó de viure la vida de cada dia sense pretensions ni expectatives, com “un do”, un regal. Viure-la rebent-ho TOT del Pare com va viure Jesús. I compartint i donant el que rebem. El centre esdevé Jesucrist i els germans, que són el seu sacrament, en què Ell es fa present.

Una revolució no es fa pas en un instant, és un procés molt llarg i mai acabat. Demana deixar-se interpel·lar i modelar. Un degoteig d'aigua pot foradar una pedra després de llarg temps. Un bol només es pot omplir d'aigua de pluja si cada dia el posem al ras i de cara amunt: uns dies en recollim bastant, d'altres, poc, i d'altres potser gens; però és l'única forma de recollir pluja... Si no rebem, què podem oferir als altres? El nostre

desig i esforç per evangelitzar, el nostre testimoni, són en va si no som amarats i fecundats per l'Evangeli.

Una opció radical

En els moments de discerniment, o en moments difícils del nostre viure, qui ens acompanya? Qui ens dona llum? Sant Ignasi, mestre del discerniment, ens fa contemplar Jesús en l'Evangeli "*como si presente me hallara*", i al mateix temps meditar sobre la nostra vida, els camins i decisions a prendre... És com tocar el piano, que sempre es toca a dues mans: cada mà fa la seva música, però han d'estar en harmonia... Afinar la nostra vida amb la de Jesús, que tingui el "to" i el "ritme" que sintonitza amb la vida de Jesús...

Però cada dia és important, cada dia és un petit discerniment: com acullo aquest alumne, com em relaciono amb el veí, com afrontar el futur dels fills, quina esperança podem viure en la situació actual...

A Jesús, a l'Evangeli, li puc plantejar els meus interrogants vitals i els del meu entorn per buscar la llum de Déu que ens condueix, que respon i alhora ens interpel·la. Decidir-se a viure a la llum de la Paraula, alimentats, acompanyats i

habitats per la Paraula, és una opció radical que marca la nostra vida.

Cada dia em llevo, em rento, m'alimento, dic "bon dia" i "bona nit" als meus... Faci sol, faci fred..., estigui rebentada o descansada... Cada dia no és igual, hi ha dies en què tot és més concís i dies en què ens podem esplaïar, però no deixem de fer el que ens és necessari per viure una vida sana físicament, afectivament i laboralment. Doncs el mateix per a la nostra vida espiritual... Amb tot, si passem per temps de desconnexió, Ell ens espera sempre i no ens ho retreu, sinó que ens acull quan tornem... Tornar a la Paraula és tornar a casa...

La Paraula se'ns dona per ser escoltada, meditada i posada en pràctica

En la meua vida l'Estudi d'Evangeli pradosià quotidià m'ha configurat. Seguint la manera de fer del pare Chevrier, he anat contemplant Jesucrist en l'evangeli, la seva vida: com estima, com es relaciona amb el Pare, com acull els pobres, com viu els combats, com Ell és la Veritat, com és la Vida... No s'acaba mai, és una riquesa inesgotable!

Contemplar-lo, meditar-lo per endinsar-me en la seva persona

per comprendre'l..., i pregant que l'Evangelí passi a la meua vida, que el segueixi en totes aquestes dimensions. No és el voluntarisme de voler "imitar Jesús". Impossible, perquè el meu temps, les meves circumstàncies, etc., no són les que Jesús va viure. Sinó que "seguir-lo" és recórrer el seu camí recorrent el meu camí. És viure impregnada i animada pel seu mateix Esperit que m'arriba per la trobada amb Jesús en l'Evangelí.

Això em demana paciència amb mi mateixa, molta gratuïtat —ja que ningú no m'ho demana pas, ni em "cal" per a res... Però m'anima la confiança, i l'experiència viscuda, de l'eficàcia de la Paraula (cf. He 4,12).

Per mi també és important revisar, contrastar el que vaig descobrint en l'Estudi d'Evangelí, i també les dificultats que trobo, amb gent que m'acompanya i amb els que faig camí.

Hi ha diferents mitjans, però només hi ha un camí

Hi ha diferents mitjans que es complementen i cadascú ha de veure quin. L'Estudi d'Evangelí seguint l'estil del Pradó n'és una manera, però n'hi ha moltes més... Es poden resseguir els evangelis de

cada dia, la litúrgia de les hores i la *lectio divina*, la pregària ignasiana... També hi ha moltes eines pràctiques com l'Espai Sagrat entre altres.

Cal també trobar el ritme, el moment i el lloc. M'he anat adaptant a les circumstàncies de cada etapa de la vida, buscant la forma pràctica adient. Ara que ja no m'he d'ocupar dels meus pares, EPD, em va bé tenir una hora més o menys fixa als vespres —quan "tanco" la feina i les coses de casa. En un racó de casa, una icona, la Bíblia i la llibreta m'esperen cada dia. Però no per tenir-ho més "organitzat" va millor..., em cal determinació i tenacitat per no deixar-me "robar" aquest temps preciós i sagrat.

Però, sigui quin sigui el mitjà i la forma, només hi ha un camí. Sempre el mateix, SORTIR d'un mateix, dels propis pensaments i raonaments, posar-se a l'ESCOLTA, disposar-se a ACOLLIR i TROBAR el Senyor en la PARAULA, en l'Evangelí. Demanar de conèixer-lo més i més, estimar-lo per seguir-lo i fer-lo conèixer a través de la nostra vida i del compartir amb els germans. I saber que cal posar-s'hi assíduament sense defallir... I gaudir-ne i donar gràcies a Déu que ens hi ajuda.